

[Sigsgaard.]

økonomisk støtte, så også modstanderne af fællesmarkedet kan komme til orde over for befolkningen, er jo, at man fortsat med det pressemonopol, vi har, og med den specielt i dette spørgsmål fuldstændig enøjede og ensidige presse får en fuldstændig ensidig og enøjet oplysning, en ensidig debat om fællesmarkedet — eller rettere sagt, vi får praktisk talt ingen debat. Medens de store partier her med deres midler fra de store erhvervsorganisationer, fra privatkapitalistiske firmaer, fra LO, og hvor de ellers får pengene fra, kan dyngede tryksager ud over befolkningen, kan fylde deres aviser med argumentation for fællesmarkedet, så kan vi andre få lov til at stå på gadehjørnet med vores løbesedler. Det er den form for alsidig argumentation og debat, man her lægger op til, når man forkaster et sådant forslag, som jeg her har stillet. Jeg forlanger i og for sig ikke, at man stemmer for det forslag. Man kan sige: det er et dårligt forslag, vi stiller et andet forslag. Men det har man heller ikke gjort, man har bare sagt: vi vil have alsidig oplysning, vi vil have god debat osv., og så overlader man det til markedsminderen og til den borgerlige presse, som man jo kan have fuld tillid til.

Jeg synes, at det bør være en ret for det enkelte menneske at få ordentlig besked om både modstandernes synspunkter og tilhængerens synspunkter og også de synspunkter, der ligger lidt til den ene side og lidt til den anden side selvfølgelig, kort sagt, at alle afskygninger af synspunkter kan komme frem. Det har for mig noget med demokrati at gøre, og det er altså det, vi er uenige om. Jeg ved godt, man vil stå op og sige: ja men det er vi slet ikke uenige i, det synes vi da også, vi har trykkefrihed og alt det dér. Men når vi kommer til realiteterne, så ved man udmærket godt, hvordan situationen er, så er det det flertal, der om lidt skal vedtage det forslag, som hr. Ivar Nørgaard fremsatte heroppe, der har monopol på meningsdannelsen i dette land.

Jeg synes, det skal være en ret for det enkelte menneske at få besked om både for og imod; men det er det, man ikke vil. Den oplysningskampagne, som regeringen planlægger, vil ikke lade modstanderne komme til orde. Hvis endelig man strækker sig vidt, ja, så kan vi måske få lov til at skrive en

artikel her og en artikel dér i ny og næ, medens bladene dag efter dag side op og side ned kan køre deres enøjede fællesmarkedskampagne. Det er at gøre grin med vælgerne.

Jeg synes også, det burde være en ret for hvert enkelt parti at kunne henvende sig til hele befolkningen. Det er, hvad de gamle partier kan, der har kapitalen bag sig eller LOs penge. Vi andre har selvfølgelig også frihed til at udgive aviser, kan hr. Haunstrup Clemmensen eller andre nu stå op og sige bagefter, og det er da rigtigt, det har vi. Det har alle mennesker her i landet. Det er en af de vældige friheder, som vi har, men som ikke er særlig reel, den gælder nemlig kun, hvis man har 10 mill. kr. i baglommen; det har jeg ikke, det har mit parti ikke, og det har de andre modstandere af fællesmarkedet heller ikke. Derfor sidder tilhængerne trygt, de kan bestemme, hvad der skal siges.

Hvad kunne man gøre? Man kunne gå frem på mange forskellige måder. Man kunne f. eks. støtte både tilhængerens og modstandernes egne henvendelser til befolkningen, de organer, de tidsskrifter, som de benytter sig af, støtte dem i denne sag i hvert fald, og man kunne i det hele taget støtte en åben, offentlig debat. Eller man kunne gøre det ganske enkle at sige, at indtil denne meget alvorlige beslutning skal træffes, udgiver vi simpelt hen gratis til alle husstande et blad hver 14. dag, redigeret af en redaktionskomité, hvor der både var tilhængere og modstandere, nogenlunde jævnt af hver, af forskellige afskygninger repræsenteret, indeholdende argumentation for fællesmarkedet og imod fællesmarkedet og informationer om fællesmarkedet og Danmarks forhold til fællesmarkedet. Det kunne man gøre, og jeg kan egentlig ikke se, hvad man skulle have imod det. Man siger, man er så demokratisk. Hvad skulle der egentlig være i vejen for, at man gjorde det? Det har vi ikke hørt et eneste argument imod. Vi kommer heller ikke til at høre det, for hvis man skulle prøve at argumentere imod et sådant forslag, ville man afsløre, at tankegangen er udemokratisk, den tankegang, der ligger bag afvisningen af vores dagsordensforslag og afvisningen af at gøre noget tilsvarende.

Hr. Ivar Nørgaard sagde, at den dagsorden, jeg her har foreslået, ikke er politisk.